

uitdrukking van zijn wezen veranderd. De jonkman was in een man van middelbare jaren herschapeu. Wenkbrauwen, knevel en kinbaard waren zwart met wit doormengd, zoo ook de kuif en de hairlokken boven de ooren. Daar Jonker Jerolimo gedurende het geheele stuk den hoed niet van het hoofd mocht nemen, behoefde aan voorhoofd en kuif niet veel werks besteed te worden. Maar de wangen bloosden van een tanig bruinrood, en de neusvleugels evenzoo. Onder de oogen waren een paar zwarte vegen aangebracht, langs de mondhoeken enkele diepe rimpels geteekend.

Bredero trad een paar schreden achteruit.

— „Bloemerherten!” — riep hij uit — „Wat ben-je nu een overdadig mooie knecht, Caspar! Je slacht zijne tronie op een hair.”

De jonge tooneelspeler sprong op, en liep naar het spiegeltje bij het venster. Luid lachend wendde hij zich weder tot Bredero:

« Wat ben-je nu een overdadig mooie knecht! »

— „Gerbrand! Mijn koon is stram van de verf! Ik zie er zoo begrobbeld uit, dat het wonder is. Met den hoed en de kraag is 't spul compleet!”

— „Je moet je bakkes wat statig houden, Caspar! Je lacht maar te hooi en te gras op het tooneel. En alles op zijn parmafooisch! Alles parmantig